

ВРЪХ НА ИЗПЪЛНИТЕЛСКОТО МАЙСТОРСТВО

Софийският камерен оркестър е винаги желан гост на Мартенските музикални дни. И тази година в концерта си Васил Казанджиев и неговият състав показва изключителните си качества, които ги нареждат на едно от първите места в света между подобните състави. Изряден звук, балансировка, прецизност и гъвкавост, доведени до степен на съвършенство, това са само основите, върху които се гради голямото им изкуство, проникващо в съдържанието на творбата — до пълно разкриване на авторската мисъл и идея.

Тазгодишният концерт на оркестъра бе посветен отново на съвременната музика. Програмата започна с четири пиеси от Панчо Владигеров. Те са написани по начало за пиано и оркестрата им редакция е едно богато изпълнение, което пълноценно използва широките възможности на струнния състав.

Това, на което трябва по-специално да спрем вниманието си, е първото изпълнение на „Кантата за Родината и Революцията“ от Иван Славов. Предмет на противоречива оценка, творчеството на Славов неведнъж е било критикувано за увеличавяне до посока на авангардизма. Този път авторът стои на друга творческа плоскост и въпреки, че и тук не липсват някои от тези средства и прийоми, безусловно можем да квалифицираме негова

та творба като едно положително явление в нашето музикално творчество. По начало кантата е написана за изпълнение от самодейността. Това е задръжало автора в рамките на относителна елементарност на партините, но в подобен случай не го е заставило да опрости своя стил и звуковия си език. Кантата започна с една „Слава“ — твърде дисонантен диалог между хора и оркестъра, който отговаря с резки, почти груби акорди. Следващият дял „Долу войната“ по идея и настроение носи духа на революционната и масова песен (разбира се, далеч от нейните елементарни средства). Може би най-интересно е надгробното „Спете спокойно другари“, в което долавяме типични фолклорни цитации. Безразборно шептящият хор, над който изплува едно изразително соло на сопран, тук действа като шепот на истински задгробни гласове. На тази аморфност композитърът веднага сполучил по противопоставя една класически ясна триделна част, дори с fuga в средния дял — „Комунизмът значи навек свобода“. Кантата завършва с началната „Слава“, този път развита с обединяващо широк църх в хор и оркестър. Равностоен партньор на оркестъра в това изпълнение бе Софийският женски камерен хор на Васил Арнаудов със солистка Мария Павлова. Издържана в камерното звучение на творбата, рецитацията на артистката

Мелена Дончева се съля с изпълнението на двата състава.

Втората част на програмата започна с концерта за кларинет от Любомир Пипков, познат на нашите слушатели още от неговото първо изпълнение на Мартенските музикални дни през 1967 год. Съвършеното формообразуване и композиционното майсторство на автора, пределно богатото звуко-темброво разнообразие на оркестрацията и наситената музикална субстанция, слагат тази творба между най-големите постижения не само на автора, но на българското композиционно творчество въобще. Това е една разпосдия за битя на нашия народ, на неговия характер и душевност. Далеч от цитати и преки фолклорни напев, авторът е вложил в своя концерт и темперамента на неговия танц, и лириката на песента му, и красотата на българската природа. Изпълнението на солиста Петко Радев — блестящо, и зяелно с това наситено с топлина и лиризъм, разкри цялото богатство на пиесата.

Чудесното изпълнение на „Милостности и сарказми“ от Прокофиев и Прелюд и скерцо оп. 11 от Шостакович дадох още една възможност на Софийския камерен оркестър и на диригента му Васил Казанджиев да покажат своето майсторство и да доставят на публиката много художествена наслада.